

Then Fjerde:

I.

Shertans Immanuel som mig intagit, Kom
nu min själa tröst, Kom snart til mig, Du
hafwer mig mitt hjerta helt dragit, hwil-
ket af kärleks brand upsträter sig, Ingen ting me-
ra må jag värdera, när jag allenast hafwer JE-
su tig.

2. Litt namn är soötersöt honung i munnen,
liksom en dagg fast ljuflig och klar; Som fri-
skar marken up om morgonstunden: Alltså min
Jesus när jag honom har, All jordit ångslan,
och hjerte-fångslan wiker, ty jag min gång til
Jesus tar.

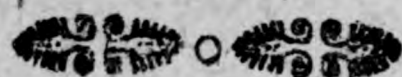
3. Fast än mig förhet här timmelig plågar, hwil-
ket them frommom tidt drabbar uppå; Men när
jag efter min Jesus får frågor, Så kan mitt
hjerta trygt på roser gå, intet owäder kastar mig
neder, Jag kan hos Gräfsaren min gläder stå.

4. Andock all werlden mig söker fördrifwa, Är
jag förachtad skönt utaf hwar man, Bilja och
wänner all mig öfwergifwa, Så tar dock Jesus
nådigt mig an, Säger med löje: Wer wid godt
nöje, Jag är tin bästa wän, som hjelpa kan.

5. Ty wiker bort i fåfångeligheter. Du Jesus,
tu äst min och jag är tin, efter tig endast jag söker
och letar, Du skalt bo uti mitt hjerta och sin;

Själen och lifwet har tu mig gifwet,

Til des jag lagder blir i graf-
wen in.



GS 2064

Fyra mycket estertänfeliga,
Och sköna Andeliga

Si i f o r,

Then Första:

Förgångligt är, hwad For-
den bär 2c.

Sjunges som: Allt hwad wi i werlden si 2c.

Then Andra:

Ach hwad är menniskan i then-
na onda werld 2c.

Sjunges som: Mitt hjerta frögdar sig 2c.

Then Tredje:

Dagen wiker bort sin fart,
Lusten blifwer tjock 2c.

Sjunges som: Ach min Sjal haf lustigt mod 2c.

Then Fjerde:

Hertans Immanuel som 2c.

Sjung. som: Allt hwad som i thenna werlden, 2c.



Tryckt nu på nytt.



I.

Sörgångligt är, hwad jorden bär, och hwad
hon hålft framalstrar ur sit sköte. En
liffig ros Går snart sin kos, Och tidsens
mähl gör ewigheten möte. Som rosten jernet
fräter, Och mahlen silket åter, Som slagget
guld beswärer, Så har all ting, På jordens
ring:: Sin rost som sig förtärer.

2. Hwad är en Kung? Som Kronan tung,
Af guld och stenar, på sit hufvud bärer: Jo
idel skost, Et flycktigt doft, Som tidsens mal och
rost med hast förtärer. Hans sexter måste fal-
la, Af dödsens ilar falla, Des ögons ljus utsläc-
kas, Af dödsens hand, Och skarpa tand:: Des
långa armar bräckas.

3. En ädel kropp, Som stiger opp, På ärans
stol, Och lyckans höga trappa, Han faller ner,
Och syns ej mer, När riddaren wil på hans hyd-
da flappa. När ben och knofor darra, Och alla
lemmar knarra, Hwar blifwer då hans lycka?
Han stjelper kull, Och måste til mull:: Sin
mun i stoftet trycka.

4. Den mycket wett, Med flit och swett, har
samlat hop i sina lefnads dagar, Han släppa måst,
Wid dödsens påst, Båd böt och alt, när GUD
så behagar: Si således stannar hoppet, I bäs-
ta wandrings-loppet. Så går alt frästegången,
En lärder Präst, Som mycket låst:: Måst sjun-
ga Swansången.

5. En

5. En Borgar-man, Som handla kan, För
Debet Credit på sin räknings lista, Han samlar
full, Med gods och gull, Den mögliga och restna
Mammons lista, Han måst sin räkning sluta,
Och sig til jorden luta, När han på dödsens li-
sta Står skrifwen opp, Och utan hopp,:: Skal
alt sitt goda mista.

6. Man wet också, At de som gå, Wid plogen
och i anlets swett sig föda, Så wäl som de, som
swärdet se, Och ofta nog få klåda skjortor röda,
Fast de ha varit rassa, Förruttna dock til aska,
Och djupt i jorden gömmas. Så måste all hwad
GUD befalt:: Hwar efter annat gömmas.

7. Si således går Det är från år, Som järnet
sig just åt magneten wrider; Ty alt går bort, och
innan kort, Naturen sjelf han til sit ursprung
skrider. Som tåck: liljor fallnar, Och warma
blodet fallnar, Som rosor bladen skilja, Så må-
ste wi Förändring si:: Fast ofta mot vår wilja.

8. Hwad är då åt? Alt man i ståt Och högmö-
wil sin hela tid förnöta, När wi ändå, hwarann-
nan få, Wid grafwen i et lika tilstånd möta:
Der blifwa alla lika. Ehuru wi här sitta, Och söta
måst at äras: Hwar blir vår rang? Och efter-
flang:: När wi til grafwen bäras.

9. Du stolta kropp, Som kastar opp, Din ög-
nabryn, mot himlens höga fäste. Du Pharisee,
Som ej kan se, För högmöd skul, hwem kallas
kan din näste. Sök först Guds ord och Skriften,
Så sedan bort til griften, Och sök bland ben och
skallar, Eho som der Din näste är:: Och hwem
du wackrast kallar.

10. En silkes skrud, Går du til Gud, Som
dock de snöda jordens maskar spinna, Fast id-
dant

dant alt, Du sinna skalt, Som askefulla Sodoms
äpplen svinna. Då efter alla väder, Och nya
modig kläder, Drar qvinnor här och lockar, Se
Absalon, en Konungs son, :: Måst sig til jor-
den bocka.

11. Alt Salomons guld, I stoft och muld,
Är länge sen förmultnadt och förvandladt. Ja,
Arons stöld, Och Achabs stöld, Är nu med mull
och aska blandad. Den rika mansens kläder, Och
Zions dötrars kläder. Det sköna Salmons Tem-
pel, Är nu förbränt, Och platt asvänt :: Os
til et klart exempel.

12. Så, låra själ! Betrakta väl All tings för-
gånglighet wid mörka grafven, Och wandra så,
Alt du må få, Med nöjsamt mod bortlägga wan-
dringsstafven. För Babels drufwor wackta Dig
väl, och noga ofta til Salems ljusligheter.
Snåra dig ej in, Med håg och sinn :: I werld-
slig lustbarheter.



Then Andra:

I.

Hvad är människjan i thenna onda werld,
Hvad hjälper stort förstånd, Hvad är
thet man har lärdt, Vår lifstid lifnas
här, En wattungubla står, Som hastelig för-
går, Och ej mer finnes där.

2. Betänk dumåste dö Med'n nådens tid är inne,
Wi bo uppå en ö, Vårt hemwist här ej finne, Ty
lifwet snart förgår, Men själen blifwer qwar, E-
wiget hos Gud består, Ibland hans Ängla-skar.

3. Hvad är vår födelse? Är icke sorg och gråt?
Hvad

Hvad är vår sista stund? När lif, och själ skils åt?
Hvad är vår lefnad här? En ond och usel tid,
Med möda och besvär, hwar dag i kamp och strid.

4. Sjukdomar plåga mig, Och åldren ther till står.
Sorgen fördör sig, Och lycka från mig går.
Fall ned för Jesu fot, Med hjertelig om nåd, han
skaffar mig väl bot, Utaf sin mildhets råd.

5. Vår ungdom snart förgår, Och wisnas
som en ros, Vår ålder ther till står, Och swin-
ner och sin kos, han fullföljer sin gång, Och he-
ter tiden så: Then förr war lätt til språng
Måste med stafven gå.

6. Man tänker hit och tit I werlden kom-
ma fort, Sträfwar med största slit? Dock är
alt såfångt gjordt. Si så är werldens lopp,
Besinner jag hos mig, Förgåt tit stolta hopp,
Guld går en annan stig.

7. När man är lätt och ung, Tänker man
minst uppå, Att blifwa trött och tung, Wärd-
synt, i håren grå, Med sorger alla stund, mång
hjertelig besvär, Här gör menniskan fong,
Långt förr än tiden är.

8. När stunden är förbi, Du hörer flockan
flå, Betänk tin wandrings tid, Du måste här-
ifrå; Ty ingen mäktig är, Att hög ell nedrig
stånd, undwika döden står. Han skonar in-
gen man.

9. Ach Jesu! hjälp nu mig, Min werld så
genomgå, Att jag må glädlig Tin Himla glädje
få, Låt up tin nådes port, Och tag mig Jesu
in! Då jag får alltid fort, Loffsjunga åhran tin.

10. Här sist och til et slut, Andar sig nu
min sång, Ach Jesu hjälp mig ut, ur thenna
werlden wrång, Och låt mig hos dig bo, uti
tin

fin Himla-högd, Ther har jag tröst och ro
Samt glädje, Frid och Frögd!

äfv: 9. 1766-1771. Förgångligt är.
*****!*****

Then Tredje:

I.

Dagen wiker bort sin fart, Lusten blifwer
tjock och svart, Solen har sig nedersatt,
Nu ingår:: Then mörka natt.

2. Tiden sackta skyndar sig, Glaset löper ha-
stelig, Döden of i hälen går, Ewigheten::
förestår.

3. Nu en dag jag äldre blef, Thet är om
mitt tänke-bref, Att jag med min Wandrings-
staf, Närmast lutar:: til min Graf.

4. Nått nu blänkte Solens ljus, Nu är
stunt i alla hus, Så förändras alla ting Tills
wi gjöre:: sista spring.

5. Kjära själ kom det ihog, Och der hos be-
tän man och, Att tu som et Adams barn, wäl-
tror dig:: i synd och skarn.

6. Denne Dag äst tu ej awitt, Att tu ju har
fallit tidt, Res tig up med bön gack hän, Til
tin Gud:: i Himmelen.

7. Bed om nåde och gjör bot, Sprungtina ö-
gons flod, Släpp Gud icke med tin fri, Förr'n
han har:: wälsignat tig.

8. Nu min Jesu själens skatt, Tag här Vägar-
stad i natt, St jag har en hwilostad I mitt::
hjerter tillredt.

9. Låt tin starka Angla-wacht, På mit Vä-
ger gifwa acht, Att min sömne-tunga kropp Ska-
das ej:: af satans tropp.

10. Att

10. Att jag arme mulle säck, Jefe wäckes up
med sträck, Wästan min med barn och slägt jag::
ock i tin nåde täckt.

11. War tin församlings försvar, Ordrens
tjenare bewar, Att the må som Herdar tro, Fö-
da the:: får i ro,

12. Alla Kungars Konung båd, Haf war
Konung i titt wäld, Han förlåter sig påtig, Gif
hwad han:: mänd önska sig.

13. Att på honom til mång led, Nåde-floden
flyter ned, Att det Konungsliga blod, Låsta
wål:: af samma flod.

14. Låten lefwa många år! Tills han mått af
werlden går, Gifwen här all frögd och fred, Se-
dan ewig:: salighet.

15. The som äro i hans Råd, HERRre styr
sjelf theas däd, Att the troligt hwar och en Rå-
da det:: ej blir til ineen.

16. Still the sjukas hjerte-we, Tänk på the
bedröfwade, War the faderlösas tröst, och gif
ack:: på ankors röst.

17. Til en blund står nu mitt sinn, Men förän
jag slumrar in, Wil jag hos mitt hwilorum, Stå
och tänka:: liten stund.

18. Att thet är således satt, Jag en gång den
långa natt, Skal ibland the döddas tahl Sofwa
i:: then mörka dahl.

19. Fyra bräden är min pracht, Hwar nt
jag blifwer lagd, Med et lutan och litet mehr,
Ser ej då:: den ringste fiär.

20. Att thet werldsligt är förgår, Jag til här-
lighet upstår, När GUDs Basun, i Hans
högd, Kallar mig:: til ewig frögd.

Then